

εν κατακλείδι

ΠΕΡΟΛΟΓΙΕΣ ΚΑΙ ΑΠΠΕΛΟΦΙΛΟΣΟΦΙΕΣ ΜΕ... ΑΠΟΨΗ

γράφει ο Σάββας Λιμνατίτης ● savvas_67@yahoo.com

Κοινότητα, κτίρια και η ουτοπία της παροικίας μας

Λογικά η πρώτη κίνηση θα ήταν να πατήσω ένα μεγαλοπρεπέστατο delete και το μήνυμα θα χανόταν για πάντα στο απέραντο σύμπαν του κυβερνοχώρου. Και αυτό γιατί το μήνυμα που έφτασε στο ηλεκτρονικό ταχυδρομείο του «Κόσμου» έφερε μεν υπογραφή αλλά μάλλον ήταν... μουσαμαδένιας μορφής. Άλλωστε δεν πρέπει να είναι κανείς ιδιοφυΐα για να εμπεδώσει πως το όνομα το οποίο υπογράφει το συγκεκριμένο μήνυμα – τουτέστιν Donatelo Corleone- παραπέμπει σε χαρακτήρα του περιβότου Godfather, του βιβλίου δηλαδή του Μαρίο Ριζο το οποίο μετάφερε στην μεγάλη οθόνη ο «βαρύς» Francis Ford Coppola.

Έλα όμως τα μηνύματα που θέλει να περάσει ο συγκεκριμένος αναγνώστης της εφημερίδας εκτός από επίκαιρα, έχουν και βάση αλλά και αρκετή... λογική. Εν ολίγοις, ασχολούνται με το θέμα που έχει προκύψει με τα κτίρια της Ελληνικής Ορθόδοξης Κοινότητας ΝΝΟ, ρίχνοντας 6 συνολικά προτάσεις στο τραπέζι. Προσπερνώντας την πρόταση για «άνοιγμα» προς επιφανείς Ελληνοαυστραλούς με την δημιουργία κοινόκτητου (την τελευταία φορά που έχω ακούσει την λέξη συνοδευόταν με το Σίδνεϊ Ολύμπικ και τα αποτελέσματα είναι γνωστά), δεν γνωρίζω πολλά για την περίπτωση αντιπαροχής των κτιρίων ή την συνεργασία με πολυεθνικές εταιρίες ανάπτυξης (άρα μου απαγορεύεται να εκφέρω άποψη), ούτε καν θέλω να σκέφτομαι την έσχατη πρόταση (και πιο συγκεκριμένα να φορτωθούν όλα στον αυτόματο και ότι ήθελε προκύψει!).

Πρέπει όμως να ομολογήσω πως η πρώτη πρόταση του μυστήριου κ. Κορλεόνη όχι μόνο με βρίσκει σύμφωνο, αλλά με κάνει να αναφωνώ: «συμφωνώ και επαυξάνω!». Γράφει χαρακτηριστικά στο μήνυμα του ο αναγνώστης: «Χρηματοδοτείτε όλοι οι οργανισμοί με ένα δεκαχίλιάρο. \$10,000 επί 200 (εκτιμώμενοι) ελληνικοί αδελφοί, οργανώσεις, ομοσπονδίες ισούνται με \$2,000,000. Έστω και σαν μακροσκελές δάνειο. Επένδυση στην Κοινότητα να αξιοποιήσουμε όλα μας αγαπημένα και πολιτισμένα τα κτίρια. Χωρίς να χάσουμε το κεφάλαιο. Και να σπιτωθούμε όλοι μας. Ενωμένοι. United Greeks».

Πάμε λοιπόν. Όλοι μαζί. Να σώσουμε ότι έχει απομείνει. Άλλωστε ο χρόνος που περνά δεν ασιτελεύεται. Τα σημάδια που αφήνει πίσω του γίνονται ολοένα και πιο εμφανή. Τουλάχιστον σε αυτούς που θέλουν – ή έχουν τις ψυχικές δυνάμεις, αν προτιμάτε- να κοιτάξουν γύρω τους. Συρρικνωνόμαστε, είτε θέλουμε να το παραδεχτούμε είτε όχι. Όχι μόνο οι εκδηλώσεις (τουλάχιστον εκείνες σοβαρής μορφής) ακολουθούν με ολοένα πιο γρήγορους ρυθμούς πτωτικοί πορεία, προσελκύοντας ολοένα και λιγότερους θαμώνες, αλλά και οι αντοχές όσων

επιμένουν να παραμένουν πιστοί στους αρχικούς σκοπούς δημιουργίας της συντριπτικής πλειοψηφίας των συλλόγων της ελληνικής παροικίας μειώνονται διαρκώς Δυστυχώς, όταν οι περιουσίες πολλών από αυτών των συλλόγων περάσουν στα χέρια των – ντε και καλά- τελευταίων Μοϊκανών (ας μου επιτρέψετε να αμφισβητώ τις προθέσεις ορισμένων εξ αυτών) θα είναι πολύ αργά δια δάκρυα... Στέλλα! Ας μην ξεχνάμε πως πάντα ελλοχεύει ο κίνδυνος ένα σημαντικό κομμάτι των περιουσιακών στοιχείων που με τόσο κόπο και βάσανα απόκτησαν κάποιοι πρωτοπόροι να περάσει στα χέρια τοπικών δημαρχείων ή της αυστραλιανής κυβέρνησης, αφού σε λίγα χρόνια δεν θα έχουμε ούτε για δείγμα υπαρκτά πρόσωπα που μπορούν να τα διεκδικήσουν.

Και μια και η συζήτηση ξεκίνησε με αφορμή τα κτίρια της Ελληνικής Κοινότητας, ποια καλύτερη απόδειξη ότι τα σημάδια του χρόνου που περνά λειτουργούν εναντίον μας; Τουλάχιστον το κτίριο στο Λακέμπα ζητά απεγνωσμένα την προσοχή μας. Όσο περισσότερο αργεί αυτή να φτάσει, τόσο περισσότερο αυξάνεται το πρόβλημα. Ας μου επιτραπεί στο σημείο αυτό να κάνει μια παρατήρηση, όχι ως δημοσιογράφος, αλλά ως θαμώνας: προσωπικά όσες φορές έχω προσπαθήσει, δεν έχω καταφέρει να πείσω τον εαυτό μου να επισκεφτεί το εν λόγω χώρο, εκτός και αν το επιβάλουν οι ανάγκες της δουλειάς. Άλλωστε το ίδιο το κτίριο από μόνο του «απαγορεύει» ουσιαστικά την επίσκεψη για σκοπούς αναψυχής. Παμπάλαιο, μάλλον βρώμικο (λόγω των χρόνων που κουβαλά στην πλάτη του και όχι την ανικανότητα των ανθρώπων που το συντηρούν), εν συντομία άλλους, στερείται των απαραίτη-

των χώρων, ικανών να προσελκύσουν μια οικογένεια. Μα ούτε μια καφετέρια της προκοπής, για ένα φραπέ, μια τυρόπιτα; Ανεπίτρεπτο! Προσωπικά θεωρώ πως μετακίνηση από τον εν λόγω χώρο, είναι όχι μόνο σωστή αλλά και επιβεβλημένη.

Άλλωστε, η πρόταση που καταθέτει ο κ. Κορλεόνη (να βάλω ή όχι εισαγωγικά; Ιδού η απορία!) παραπέμπει ουσιαστικά στον διακαή πόθο της ελληνικής παροικίας του Σίδνεϊ. Τουτέστιν στην δημιουργία του περιβότου Ελληνικού Πολιτιστικού Κέντρου. Εκεί δηλαδή που άπαντες οι έλληνες της παροικίας μας θα μπορούν να βρουν στέγη κάτω όμως από την ίδια ομπρέλα. Εκεί που οι θησαυροί που έχουν κρυμμένοι στα ντουλάπια τους οι δεκάδες (πολλοί εκ των οποίων ανενεργοί) οργανισμοί της παροικίας όχι μόνο θα βρουν μόνιμη στέγη, αλλά και θα μπορούν να εκτεθούν προς τέρψιν όλων μας. Εκεί που η ελληνική παροικία ενωμένη μπορεί να καταστρώσει μια κοινή στρατηγική προκειμένου να αντιμετωπίσει τις προκλήσεις και οργανωμένες επιθέσεις των αντιπάλων μας (των Σκοπιανών, λόγου χάριν). Εκεί που οργανισμοί και κοινότητες μπορούν να ξεφύγουν από την κατάρα που τους θέλει να γυρίζουν ως αθίγγανοι προκειμένου να βρουν κατάλληλο χώρο να φιλοξενήσει τις εκδηλώσεις τους.

ΝΤΡΙΝΓΚ, ΝΤΡΙΝΓΚ!

Και μετά ξύπνησα! Αχ αυτό το ξυπνητήρι και η μανία του να σε ξυπνά ακριβώς πάνω στο καλύτερο. Ζοχαδιάζεις δηλαδή στο όνειρο σου την θεσπέσια γκόμενα και μόλις την ρίξεις και είσαι έτοιμος να την οδηγήσεις στα... ιδιαίτερα για περαιτέρω φιλοσοφικές συζητήσεις,

το απαίσιο εκείνο ντρινγκ σε επαναφέρει –και μάλιστα με βίαιο τρόπο- στην πραγματικότητα! Λες και είναι τόσο κακό και κατακριτέο να περνά κάποιος λίγες ειδυλλιακές στιγμές παραδομένος στις απολαύσεις που άπλετα προσφέρει η ουτοπία.

Γιατί –δυστυχώς!- η δημιουργία ενός ενιαίου Ελληνικού Πολιτιστικού κέντρου δεν ήταν, είναι και (μάλλον θα συνεχίσει να) παραμένει όχι απλά ένα όνειρο, αλλά μια φαντασίωση που ξεπερνά κατά πολύ τον κύκλο του αληθινού αλλά εφάπτεται εκείνο της φαντασίας και της ουτοπίας. Υπάρχει στα αλήθεια κάποιος που πιστεύει πως υπάρχει έστω και η απειροελάχιστη περίπτωση να ενωθούν άπαντες οι έλληνες και να δημιουργήσουν ένα έργο το οποίο θα μετατραπεί σε σημείο αναφοράς όχι μόνο του κλειστού κύκλου της παροικίας μας, αλλά και της Αυστραλιανής κοινωνίας γενικότερα; Αν όντως υπάρχει τέτοιο άτομο, θα το παρακαλούσα να έρθει σε επαφή με τον γράφοντα προκειμένου να ξεκινήσουν οι διεργασίες της βράβευσης του ως «Αισιόδοξο της Χρονιάς»!

Έστω και καταφέρουμε να ξεπεράσουμε τα –πολλά φαντάζομαι- διαδικαστικά και άλλα τεχνικής μορφής εμπόδια. Έστω και καταφέρουμε να συμφωνήσουμε στην χώρο ανέγερσης του νέου κτιρίου, στο χρώμα που θα χρησιμοποιήσουν οι ελαιοχρωματιστές, τα έπιπλα που θα το στολίσουν, με ποια σειρά πρέπει να στηθούν τα μπουκάλια των οιοινοπνευματωδών ποτών στο μπαρ και άλλων παρομοίων μείζον προβλημάτων. Τα δύσκολα εδώ αρχίζουν. Γνωστά άλλωστε τα μειονεκτήματα της φυλής μας.

Ποιος θα κάτσει σε ποια καρέκλα; Και ειδικά πως θα επιλεγεί για τον προεδρικό θώκο; Η μήπως να αλλάζουμε προέδρους και συμβούλους με την ίδια ευκολία που ένας δανδής αλλάζει πουκάμισο και παπούτσια προκειμένου να μείνουν όλοι ικανοποιημένοι; Και οι αποφάσεις πως θα λαμβάνονται; Θα καθίσουμε όλοι στο ίδιο τραπέζι; Μα αφού είναι γνωστό πως η γυναίκα του Χ είχε τσακωθεί με την γυναίκα του Ψ όταν ήταν μικρές στο χωριό τους όσον αφορά την απονομή του ρόλου της Παναγίας στο καθιερωμένο Χριστουγεννιάτικου σχολικού θεατρικού. Και μην τολμήσει να πει κανείς πως τόσο ο Β όσο και ο Γ έφαγαν κάποτε κυλόπιτα από την ίδια γκόμενα που κάποτε ζοχαδιάζαν. Αυτά είναι προβλήματα που δύσκολα βρίσκουν λύση αφού συν τοις άλλοις τα σημάδια που άφησαν στην αθώες κατά τα άλλα αυτές ψυχές είναι ανεξίτηλα.

Εκτός λοιπόν αν η πραγματική επιθυμία μας είναι η δημιουργία μιας μοντέρνας Βαβέλ, επιστρέφουμε δυστυχώς στο τελευταίο σκέλος της πρότασης του κ. Κορλεόνη: όλα στον αυτόματο! Και ο Θεός βοηθός. Άλλωστε αυτή η στάνη, αυτό το τυρί παράγει.